

Békéssámson, 1912. június 26.

Apja az első világháború első hónapjaiban elesett, anyja, férje halála után egyedül irányította a 10 kat. holdas gazdaságot. Az orosházi mezőgazdasági felsőiskola elvégzése után 1933-ban beiratkozott a Magyar Királyi József Műegyetemre. 1937-ben mezőgazdasági mérnöki, 1938-ban gazdasági szaktanári oklevelet szerzett az akkor már műszaki és gazdaságtudományi egyetemen. 1938-tól 1943-ig a kecskeméti, 1943 és 1945 között az orosházi mezőgazdasági középiskola tanára és a tangazdaság vezetője. Egy időben a mezőgazdasági középiskola tanácskegyesületének a főtákará. Folyamatosan adott elő népfőiskolákon és téli mezőgazdasági tanfolyamokon is. 1944 őszén behívták, de már nem tett eleget a parancsnak. Egyetemi éve alatt részt vett a korabeli ifjúsági szervezetek tevékenységében. Megismerkedett a népi írókkal, bekapcsolódott a kibontakozó népi mozgalomba. Egyetemi évfolyamtársa és barátja, Kovács Imre beszervezte a Márciusi Frontba. 1939-ben belépett a Nemzeti Parasztpártba. 1944 novemberében megalakította a Nemzeti Parasztpárt orosházi szervezetét, és a párt Békés megyei megszervezése is az ő nevéhez fűződött. Tagja lett a helyi nemzeti bizottságnak. 1944. december közepén Orosháza képviselőjében bekerült az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe, ahol az első ülésen a földreformot sürgetve fel is szólalt. Még Debrecenben, 1944. december 23-án kinevezték a Földművelésügyi Minisztérium politikai államtitkárává. 1945. június 8-án a politikai posztot adminisztratív államtitkárságra cserélte. Feladatai közé tartoztak – egyebek mellett – a szakoktatási, a kísérletügyi és az agrár-közgazdasági ügyek. Az agrárművelődés elmélyítésére és megszilárdítására törekedett, Mezőgazdasági Művelődési Társaságot létesített, amelynek ő lett az elnöke. 1947-ben az Új Magyar Föld főszerkesztője. Közreműködött a Magyar Agrártudományi Egyetem létrehozásában, kutató- és kísérleti állomások szervezésében. 1945 szeptemberétől ő töltötte be az Országos Mezőgazdasági Szakoktatási Tanács elnöki tisztét. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Nemzeti Parasztpárt országos listáján ismét képviselő lett. 1944 decemberétől 1947 májusáig tagja volt a párt vezető testületeinek, az intéző-, majd a politikai bizottságnak. Az 1947. évi országgyűlési választásokon már nem jelölték képviselőnek. A kommunista hatalomátvétel árnyékában úgy döntött, hogy visszaadja az államtitkári kinevezését; lemondólevelét 1948. július 28-án nyújtotta be, augusztus 4-én mentették fel. Ezután mindenfajta politizálással felhagyott. 1948-tól 1957. novemberig a Magyar Mezőgazdasági Múzeum főigazgatójaként tevékenykedett. Sikertelenül mentenie, újjáépítenie és európai rangra emelnie az intézményt. 1953-ban szimpátiával fogadta Nagy Imre kormányprogramját. Az új miniszterelnökhöz az Ideiglenes Nemzetgyűlésig, illetve az ideiglenes kormányig visszanyúló ismeretség, munkakapcsolat és mély rokonszenv fűzte. 1956. június 26-án feleségével részt vettek Nagy Imre – demonstrációszámba menő – hatvanadik születésnapjának köszöntésén. Figyelemmel kísérte a szellemi ébredést, meghallgatott néhányat a Petőfi Kör vitái közül. 1956. október 19-én a Hazafias Népfront budapesti bizottsága meghívására részt vett és felszólalt a népfrontmozgalom jövőjéről rendezett ankéton. A forradalom napjaiban bekapcsolódott a nevet Petőfi Pártra cserélő parasztpárt újjászervezésébe. Ő adott helyet a múzeum épületében az 1956. október 31-i alakuló gyűlésnek. 1956. október 31-től 1957. május 9-ig a Petőfi Párt Ideiglenes Intézőbizottságának a tagja, november 3-tól a párt egyik főtákarhelyettese. Megtorlásképpen 1957 októberében

azonnali hatállyal elbocsátották igazgatói állásából. 1957-től 1962-ig az Országos Mezőgazdasági Könyvtár tudományos munkatársa, illetve főmunkatársa. 1962-től 1972-ig az Országos Természetvédelmi Hivatalban dolgozott, kezdetben osztályvezető, majd főosztályvezető, 1969-től elnökhelyettes. 1972. június 26-án nyugdíjazták, ezt követően 1976-ig a Fővárosi Állatkertben kapott munkát, majd a Tihanyi Biológiai Kutatóintézet tudományos tanácsadója volt. Az 1960-as évek második felétől bekapcsolódott a Hazafias Népfront munkájába. 1972-ig a honismereti bizottság elnöke, majd 1987-ig, a szervezet megszűnéséig az országos tanács tagja. Alelnöke, illetve elnöke a népfront környezetvédelmi bizottságának. Úttörő szerepe volt a környezetvédelmi gondolkodás hazai elterjesztésében. Tizenegy évig természetvédelmet oktatott a Kertészeti és Élelmiszer-ipari Egyetemen. Alapítója és tiszteletbeli elnöke a Herman Ottó Társaságnak. Az 1980-as évek második felében kezdődött politikai erjedés hatására újra bekapcsolódott a közéletbe. Belépett az 1986 novemberében létrehozott Veres Péter Társaságba, de a belőle alakult Magyar Néppártban nem vállalt képviselő-jelöltséget. 1990 végén a Magyar Néppárt–Nemzeti Parasztpárt örökös tiszteletbeli elnökévé választották. 1990-től elnöke volt a Kovács Imre Társaságnak, alapításától fogva tagja az Erdei Ferenc Társaságnak, vezetőségi tagja a Nagy Imre Társaságnak. Csatlakozott a Magyar Jövőért Alapítványhoz, tagja a Magyarok Világszövetsége Együttműködési Bizottságának, részt vesz a Magyar Szellemi Védegyelet megmozdulásain. 1991-ben Néppel a népért! elnevezéssel társadalmi-kulturális mozgalmat indított útjára, amelynek elnöke, majd tiszteletbeli elnöke lett. 1993-ban a Kertészeti és Élelmiszer-ipari, 1995-ben a Gödöllői Agrártudományi Egyetem tiszteletbeli doktorrá avatta.